

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

V

Διπλή συνάντησις.

Μετά την πάλη του με τή Φρέα ὁ Στέφανος Στραβοχέρης ξαναγύρισε στις κατακόμβες. Ἐκεῖ περίμενε τὸν δὸν Διάζ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἡ νύκτα τῆς Μαγδαληνῆς. Τὰ πλούτη τοῦ Βρινδινοῦ ἦσαν ἐκεῖ, μπρός στο μάτια του, κλεισμένα μέσα σὲ τέσσερα σακκιά.

Ὁ Στραβοχέρης ἐπλάνα τώρα τὰ πιὸ τρελλὰ ὄνειρα. Ἦτανε πλούσιος, σὲ λίγο ἐμελλε ν' ἀπελευθερωθῆ καὶ νὰ κἀνῃ δική του τὴ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε. Ὡστόσο μὴ ἀδικαιολόγητη ἀγωνία τὸν κατείχε.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ ἰδίου ὑπογείου κοίτονταν ὁ ὑποκόμης Φλορεστάν. ντὲ Μορλάκ ἄψυχος, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ μάτια κλεισμένα, φορώντας τὰ ὀλομέταξα ρούχα τοῦ κόμητος τῆς Θουήνης καὶ κρατώντας μὲ τὸ χεῖρ τοῦ τῆ λαβῆ τοῦ σπαθιοῦ του, ἔτσι ὅπως τὸν εἶχε ρίξει ἐκεῖ ὁ δὸν Διάζ μετὰ τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὸ θάλαμο τοῦ κόμητος.

Τὸ ἀπειλητικὸ αὐτὸ πτόμα συνέτεινε στὸ νὰ μεγαλῶνῃ ἀκόμα τὴν ἀγωνία τοῦ Στραβοχέρη, ὁ ὁποῖος περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἄφιξη τοῦ δὸν Διάζ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐντομεταξύ, γιὰ ν' ἀπασχολῆσῃ κάπως τὴ σκέψη του, τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ κοιτάξῃ τοὺς θησαυροὺς! Πῆρε λοιπὸν τὸ ἓνα σακκί καὶ τὸ ἀδειασε μπρός στὰ πόδια του. Τὰ μάτια του θαμνώθηκαν, καθὼς ἀντίκριζε τὶς στήλες τοῦ χρυσοῦ πού ἦταν σωριασμένες μπροστά του.

Τὴν ἴδια ὁμοῦ στιγμῆ, ἄξαφνα, μιὰ τρομερὴ κατάρρα ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου δωματίου, πού τὴν ἐπανελάβε ἡ ἠχώ.

Ὁ Στραβοχέρης τὴν ἀκούσε μέσα στὴ βύθισι πού βρισκόταν. Ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατά του, τὸ στόμα του τεντώθηκε καὶ τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ὁ Βρινδινὸς μὲ τὸ τρομερὸ μαχαίρι τοῦ στὰ χεῖρα στεκόταν μπροστά του. Γιὰ μερικὲς στιγμῆς οἱ δύο ἄντρες ἀλληλοκοιτάχτηκαν σιωπῶντας. Τὰ μάτια τους ἔκαιγαν ὁμοῖα μὲ κάρβουνα ἀναμμένα, ἡ καρδίες τους χτυποῦσαν δυνατὰ.

Ἐπειτα ὁ Βρινδινὸς ὤρμησε καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ βυθίστηκε ὀλόκληρο μέσα στὴν κοιλιά τοῦ Στραβοχέρη.

Ὁ δυστυχημένος σωριάστηκε ἀμέσως κάτω νεκρός, ἀπάνω στοὺς σκορπισμένους θησαυροὺς. Ὁ Βρινδινὸς κοίταξε μὲ ἄγριο βλέμμα τὸ πτόμα του, ἀλλὰ ὅταν πέλησε νὰ τὸ σπρώξῃ μὲ τὸ πόδι του, κατάλαβε ὅτι καὶ τὸ δικὸ του τέλος ἐξύγωνα. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμῆ τὸν συγκατοῦσε ἡ δυνατὴ θέλησις του, μὰ τώρα ὑπέκυπτε πιά στὶς θλιβερὲς του συγκινήσεις, τὰ γόνατά του ἐλύγιζαν. Τραυλιζοντας ἔκανε πίσω γιὰ νὰ σηριχθῆ, μὰ δὲ μπόρεσε κ' εἶπεσε κάτω.

Τότε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας φάνηκε ἡ σατανικὴ μορφή τοῦ δὸν Διάζ, ὁ ὁποῖος πῆγαινε νὰ πληροφορηθῆ ὅτι τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει.

— Φτωχοὶ διαβόλοι! εἶπε κοιτάζοντας τὰ τρία του θύματα, πού ποτὲ δὲν τοῦ εἶχαν κάνει κακὸ. Ἐμπῆκε μέσα καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε μερικὰ χρυσοῦ νομίσματα καὶ ἀρκετὰ διαμάντια, πού εἶχαν βαφῆ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Στραβοχέρη, ἐβῆγε πάλι ἔξω, κλείνοντας μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα.

— Θὰ ξανάρθω νὰ πάρω καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ψιθύρισε καθὼς ἀπομακρυνόταν, σ' ἓνα δυὸ μῆνες, ὅταν ἡ Δολόρα θὰ εἶνε πιά γυναῖκα μου.

Ὁ ἦχος τῶν βημάτων του ἔσβυσε σὲ λίγο μέσα στὶς ὑλόγειες στοῖες καὶ ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκε πάλι βαρειά.

Δυὸ ὥρες θὰ εἶχαν περάσει. Ἡ λυχνία πού κρεμόταν στὸν τοῖχο τοῦ ὑπογείου δωματίου, ὅπου διαδραματίστηκαν τὰ τελευταῖα γεγονότα, ἐξακολουθοῦσε νὰ φωτίζῃ.

Ἐξαφνα, ἓνας ἀναστεναγμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ γωνία ὅπου ἦταν σωριασμένος ὁ Φλορεστάν. Ὁ νέος αὐτὸς συνερχόταν. Ἡ δόση τοῦ δηλητηρίου μὲ τὸ ὅποιο τὸν εἶχε ποτίσει ὁ δὸν Διάζ ἦταν φαίνεται, μετρία καὶ δὲν εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατό του. Τοῦ εἶχε φέρεῖ μόνον ἓναν βαθὺ λήθαργο. Ἴσως ὁ δὸν Διάζ νὰ τὸ ἤξερε αὐτό. Μὰ δὲν τὸν ἀνησυχῶσε καθόλου, γιὰ τὰ θύματα του, εἴτε ζωντανὰ ἦσαν εἴτε πεθαμένα, δὲ θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο.

Ὁ ὑποκόμης ἀνασηκώθηκε λίγο. Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς ὄνει-

ρεύεται. Ἐπειτα, ὁμοῦ, σὰ νὰ τὸν τραβῶσε ἡ λάμψη τῶν θησαυρῶν, βάδισε μηχανικὰ πρὸς αὐτούς. Ὄταν ἔφτασε κοντὰ, εἶδε τὸ πτόμα τοῦ Στραβοχέρη. Ὁ Φλορεστάν ἐβγαλε ἀμέσως μιὰ κραυγὴ καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χεῖρα του, τραύλισε:

— Δολόρα!...

Τὸ ὄνομα αὐτὸ πού τὸ πρόφερε ἔτσι ἔξαφνα τὸν ἔκανε νὰ ἐπιθυμῆθῆ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς πού ἀντίκρισε τὸν δὸν Διάζ, ὄρθιο μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ ἀνὰ τοῦ λέει: «Ἄγαπῶ τὴ γυναῖκα αὐτὴ καὶ τὴ Ζηλεύω!»

Καὶ τότε ἀνορθωνόταν τὸ κεφάλι του ἔριξε ἓνα βλέμμα γύρω του. Μιὰ κραυγὴ μανίας ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐτρεξε σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ τὴ χτυπᾷ φωνάζοντας, βρίζοντας καὶ βλαστημώντας. Μὰ κανένας δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Ὁ Φλορεστάν ἄρπαξε τότε ἓνα κάθισμα καὶ τὸ πέταξε ἀπάνω στὴν κλειδιανιά, μὰ τὸ κάθισμα αὐτὸ ἐγινε κομμάτια χωρὶς ἡ πόρτα νὰ πάθῃ τίποτε.

Ὁ ὑποκόμης ἐτοιμαζόταν νὰ ξαναρχίσῃ τὶς κραυγὲς του ὅταν, ἔξαφνα, ἀκούσε πίσω του μιὸ σβυσμένη φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρίξῃ:

— Ἀφήστε τοὺς νεκροὺς νὰ κοιμηθοῦν ἤσυχα.

— Ὁ Φλορεστάν στράφηκε πίσω φαφνιασμένος:

— Ποιὸς μοῦ μιλάει; ρώτησε.

Μὰ κανένας δὲν τοῦ ἀπαντοῖσε. Ξακρέμασε τότε τὸ λυχνάρι καὶ ἔσκυψε ἔπάνω ἀπὸ τὸ Στραβοχέρη. Μὰ αὐτὸς εἶχε τὰ μάτια του κλειστά καὶ οὔτε εἶχε σαλέψει ὀλοοὺ ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ποιὸς λοιπὸν τοῦ μιλοῦσε;

Ὁ Φλορεστάν συγκέντρωσε ὀλοοὺ τοῦ τὸ θάρρος καὶ περπατώντας πλάι στὸν τοῖχο ἄρχισε νὰ φέρνει γύρω τὸ δωματίο. Δὲν εἶχε κάνει οὔτε δέκα βήματα, ὅταν τὸ πόδι του ἐσκούνταψε κάπου. Χαμήλωσε ἀμέσως τὸ λυχνάρι τοῦ κ' ἓνα ὄνομα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Ὁ Βρινδινὸς! εἶπε.

Ὁ γέρος εἶχε τὰ βλέφαρά του κλειστά, μὰ τὰ χεῖλη του σάλευαν ἀκόμα. Ἐψιθύρισε μερικὰ λόγια.

Ὁ ὑποκόμης γονάτισε κοντὰ του καὶ πιάνοντάς του τὸ χεῖρ, τὸν ἐρώτησε:

— Βρινδινέ! Φίλε μου Βρινδινέ! μὲ γνωρίζετε;

— Ναι! ἀπάντησε ὁ ἐτοιμοθάνατος καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια.

— Εἰσθε πληγωμένος;

— Ὁχι.

— Ἐντούτοις ὑποφέρετε, ὅπως βλέπω. Μπορὸ νὰ σὰς φανῶ χῆλιμος σὲ τίποτε;

— Μάλιστα.

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα;

— Σιωπήστε καὶ μὴν ταράξετε

τὶς τελευταῖες μου στιγμῆς.

Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Βρινδινὸς, ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῖχου.

Μιὰ μακρὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε. Τὸ φῶς τοῦ λυχνίου λιγόστευε ὀλοοῦνα κ' ὁ Φλορεστάν ἀντελήφθη ὅτι τὸ κερί ἐκόντευε νὰ σωθῆ. Ἀνατρίχιασε πάλι. Ὡστόσο ἦταν γενναῖος ἄνθρωπος πού ἕκατό φορὲς εἶχε ριψοκινδυνεύσει στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Μὰ ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἦταν διαφορετικὸ. Ἐδῶ ἦταν καταδικασμένος νὰ περᾶσῃ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπὴ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ πεθαμένους.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶπε στὸ Βρινδινὸ, μιὰ λέξη ἀκόμα. Ποῦ βρισκόμαστε;

— Δὲν ξέρω.

— Ποιὸς σὰς ἔκλεισε ἐδῶ μέσα;

— Καὶ αὐτὸν δὲν τὸν θυμοῦμαι πιά.

— Πρὸς Θεοῦ! ἔξαλειπε ὁ Φλορεστάν προσπαθῆσε νὰ θυμηθῆτε. Ἐάν ὅπως λέτε, εἰστε ἐτοιμοθάνατος πρέπει νὰ φωνάξουμε ἓναν παπὰ... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τοὺς φύλακὰς μας... Μετὰ πόσιν ὥρα θ' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα αὐτὴ;

— Ποτέ!

Ἄν καὶ περίμενε τὴν ἀπάντησι αὐτὴ, ὁ Φλορεστάν ταράχτηκε ἔξαφνα.

— Ποτέ! ἀπάντησε στὸ Βρινδινὸ γελώντας νευρικά. Εἰσθε καλά ἢ θέλετε νὰ μὲ φοβίσετε; Ἀπὸ πότε ἀφήνουν τοὺς φυλακισμένους νὰ πεθαίνουν τῆς πενίας; Αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον... Μὰ ἂν εἶνε ἀλήθεια τότε ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ καθόμαστε ἔτσι ἀκίνητοι μὲ σταυρωμένα χεῖρα... Ἐπάνω! ἔπάνω! καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη ἂν πρόκειται νὰ σκάψουμε μὲ τὰ νύχια μας, πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα... Ἐλάτε! βοηθήστε με! Πρέπει νὰ πάσουμε τὴν πόρτα...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ συγγραφεὺς ANATOL FRANS στὸ γραφεῖο του.